

ΔΙΑΒΑΙΝΕ

Πρόσεχε εκεί που διαβαίνεις.
Ο δρόμος στενεύει.
Ο δρόμος άδειασε και σε κοιτά.
Σε κοιτά και γνέφει στα λιθόστρωτα που πατάς.
Πολλοί χάθηκαν στις γειτονίες του.
Πολλοί γλιστρήσαν και έπεσαν στου ουρανού τις περ-
πατησιές.
Μα όσοι λυχνάρια και κεριά κρατούσαν είδαν το όνειρο.
Είδαν το στόχο και το φεγγάρι.
Μα όχι, ποτέ το τέλος.
Για αυτό είναι καιρός τώρα πια ν' ανάψεις των ματιών
σου τις δάδες.
Είναι καιρός κρύος μα απάνεμος.
Καιρός που αρμόζει στο να περπατάς και να γνέφεις
βλέμματα φωτός στον δρόμο που σε κοιτά.
Σ' αυτόν που ποθεί να πέσεις στη βαριά μοιραία αγκα-
λιά του.
Πρόσεχε λοιπόν το δρόμο που διαβαίνεις.
Γιατί πολλοί γλιστρήσαν και άλλοι τόσοι ψάχνουν ακό-
μη τον πολύπαθο δρόμο της σωτηρίας.

ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

Δες την πολιτεία που σε κοιτά στα ματιά
και την ιστορία που στέκει στον παρελθόν.
Έναν άνθρωπο που γνωρίζει όσα βλέπει
και έναν που τα απορρίπτει ανελλιπώς.
Ένα θράσος με δυο μάνες
τη γνώση και την αμορφωσιά.
Η μια μεγαλωμένη στων αισθήσεων τις ρεκλάμες
και η άλλη στης λήθης τα στενά.
Για δες την πολιτεία που κρυμμένη τρέμει σιωπηλά.
Τους Εφιάλτες και τους Μήδες της προσμένει
σωτήρες των ονείρων της τα σκεπτικά.
Μια ιστορία να χάνεται στου μέλλοντος της τα χαρτιά
και μια άγνοια να καλπάζει στων σκέψεων τα ιδανικά.
Τα παιδιά της έφυγαν σε μέρη μακρινά
γιατί τούτος εδώ ο τόπος
ανήκει σε αυτούς που του έταξαν πολλά.

Η ΜΠΟΡΑ

Ἦρθε μια μπόρα.

Μια λυσσασμένη καταιγίδα
που ρίχνει στη γη δάκρυα πικρά
γεμίζοντας τους ουρανούς μαύρα καναρίνια
που τραγουδούν δίχως λαλιά.

Ἦρθε και μια φωνή αγριεμένη
που μουγκρίζει από μίσος και θυμό.

Που χορεύει στου ανέμου της τα κάλλη
σαν ερωμένη, πληγωμένη απ' αυτόν.

Μια υπέροχη καινούργια σιωπηλή συγχορδία
που ηχεί το στίχο των πουλιών.

Γραμμένο από του καιρού το χέρι και από της σαγήνης
το άρωμα το γλυκό.

Ἦρθε μια μπόρα ξεχασμένη
στης ψυχής σου τον χειμώνα το γλυκό

και σου ξετίναξε έρωτες αβυσσαλέους
που αδυσώπητα σου ζητούν

ένα χάδι ένα αντίο και ένα φιλί μεθυσμένο
απ' αυτά που φέρνει ο καιρός.

ΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ησυχία καλύπτει το μικρό δάσος, όπου τα δέντρα υψώνονται

προσπαθώντας να φτάσουν τον άπιαστο ουρανό.

Τα δροσερά χόρτα χτυπούν το ένα το άλλο σιγανά
κάνοντας την σιγή πιο βαθιά.

Το χώμα χορτασμένο από το νερό ξαποσταίνει.

Το φεγγάρι γυαλίζει το πρόσωπο του
και μαζί με αυτό τα φύλλα των μικρών
κουρασμένων λουλουδιών γεμίζουν φως.

Ότι ηλιαχτίδα και αν απέμεινε από την μέρα φωτίζει
το μπλε σκούρο τοπίο.

Τα άστρα στον ουρανό
ακίνητες πυγολαμπίδες
μικρά αναμμένα σπέρτα
που τρεμοπαίζουν στη νύχτα
χορεύουν στο βλέμμα σου.

Τα σύννεφα οι μακρινοί ταξιδιώτες
έφυγαν από τον ουρανό.

Κάποιος καλός αέρας τα ταξίδεψε
προς άλλα μέρη μακρινά
προς μέρη που δεν έχω δει
και δεν μπορώ να σου εκμυστηρευθώ.

Το μόνο που μπόρεσα είναι να κοιτάξω
τα μάτια του ουρανού για να σε δω.

ΜΗ ΜΕ ΡΩΤΑΣ

Για ποιο θέμα να μιλήσω;
Για ποιο να εκφραστώ;
Αφού οι λέξεις χάθηκαν
και μαζί με αυτές το νόημα τους.
Ποιο από όλα τα μυστικά μου
θες να σου εκμυστηρευθώ;
Αφού οι γρίφοι λύθηκαν
μαζί με την καρδιά μου.
Ποια λόγια μου τώρα πια
θέλεις ν' ακούς;
Αφού οι ήχοι γέρασαν
από το πέρασμα τους
στη γειτονιά του χρόνου που πατώ
στη γειτονιά που ξέχασες τα βήματα σου.
Τι άλλο θες να θυμηθώ
που ξέχασα από εσένα;
Τι άλλο θες να θυμηθώ από τα περασμένα;
Δεν θυμάμαι τώρα πια το μακρινό το παρελθόν μου
που έγινε μια ανάμνηση θαμπή στο πέρασμα του χρό-
νου.
Για αυτό μη με ρωτάς πολλά.
Εικόνες δεν θέλω να θυμούμαι.
Γιατί ξυπνάς στιγμές που αιώνια κοιμούνται.